

Դանիել Վարուժան

Սայլերը

Գյուղին ճամփայեն սայլերը կերթան
Հունձքով բեռնաբարձ:
Մայրամուտի մեջ շարժուն բուրգեր են՝
Ճաճանչներ հագած:
Թխադեմ տղաներ, դեզերուն վրա,
Կխթանեն մերթ
Մեղծի եզերուն կողը սրսփուն,
Կողը լուսաշերտ:
Գոմեշներ, համառ, ետև կարկառած
Իրենց մութ լեզուն՝
Կքանդեն որան՝ որ կհեղեղվի
Իրենց նուսերուն:
Ցորեններ ի լյուղ պերճ արյունին մեջ
Իրիկնադեմին՝
Նոր պսակ կրլյան պսակին վրա
Անոնց եղջյուրին:
Ճամփան, արտերեն կալերը մինչև,
Կծփա հասկով՝
Չոր ուշ մնացած հավեր կքրքրեն
Չվարթ կտուցով:
Ճամփան խարտյաշ է, կարմիր է ճամփան,
Որուն եզերքին
Արյուն կծորե չափազանց հասուն

Փռշուտ մորենին:

Սայլերը կերթան, անդորրության մեջ

Աղաղակելով...

Կտանին արև, հրդեհ կտանին

Հսկա դեզերով:

Կտանին հեղեղն ահա լեռնացած

Քրտինքի, Հույսի,

Որ լուծեն մինչև անիվներուն վրա

Առատ կիոսի:

Կերգե՛ն տղաներ, խթանելով միշտ

Կողը եզերուն...

Զինչ անհունին մեջ գիրենք կօրորեն

Ցունցը դեզերուն:

Կերգեն ճպուռին, մանգաղին նման,

Կերգեն հովի պես,

Մինչ հասնին կալերն, ու հոն տարածեն

Հունձքը ծովի պես: